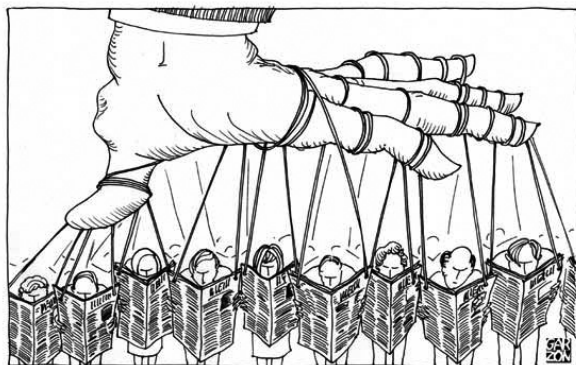

Les 10 estratègies de manipulació mediàtica, de Noam Chomsky.

OPINIÓ / ASSAIG | dissabte, 7 de maig de 2011 | 00:15h

Extret del Bloc Nom Serviam

S'atribueix a **Noam Chomsky** la llista de les "10 Estratègies de Manipulació" a través dels mitjans . No crec que a aquest lingüista , psicòleg, filòsof i activista, un dels més grans **genis** vius de la humanitat, pugui desqualificar-se'l fàcilment com "conspiranòic", el que fa la lectura de la llista molt més esgarrifant (i encara més la constatació de com es va aplicant rigorosament avui dia). Un text que val la pena **llegir amb deteniment**.

1. L'estratègia de la distracció

L'element primordial del control social és l'estratègia de la distracció que consisteix a desviar l'atenció del públic dels problemes importants i dels canvis decidits per les elits polítiques i econòmiques, mitjançant la tècnica del diluvi o inundació de contínues distraccions i d'informacions insignificants. L'estratègia de la distracció és igualment indispensable per a impedir al públic interessar-se pels coneixements essencials, en l'àrea de la ciència, l'economia, la psicologia, la neurobiologia i la cibernètica. " *Mantenir l'atenció del públic distret, lluny dels veritables problemes socials, captivada per temes sense importància real. Mantenir al públic ocupat, ocupat, ocupat, sense cap temps per pensar, de tornada a la granja com els altres animals* "(cita del document ' Armes silencioses per a guerres tranquil · les ').

2. Crear problemes i després oferir solucions

Aquest mètode també és anomenat " *problema-reacció-solució* ". Es crea un problema, una " *situació* " prevista per causar certa reacció en el públic, per tal que aquest sigui el mandat de les mesures que es desitja fer acceptar. Per exemple: deixar que es desenvolupi o s'intensifiqui la violència urbana, o organitzar atemptats sagnants, per tal que el públic sigui el demandant de lleis de seguretat i polítiques en perjudici de la llibertat. O també: crear una crisi econòmica per fer acceptar com un mal necessari el retrocés dels drets socials i el desmantellament dels serveis públics.

3. L'estratègia de la gradualitat

Per fer que s'accepti una mesura inacceptable, n'hi ha prou aplicar gradualment, a comptagotes, per anys consecutius. És d'aquesta manera quines condicions socio-econòmiques radicalment noves (neoliberalisme) van ser imposades durant les dècades de 1980 i 1990: Estat mínim, privatitzacions, precarietat, flexibilitat, atur en massa, salaris que ja no assegurin ingressos decents, tants canvis que haurien provocat una revolució si han estat aplicades d'una sola vegada.

4. L'estratègia de diferir

Una altra manera de fer acceptar una decisió impopular és la de presentar-la com " *dolorosa i necessària* ", obtenint l'acceptació pública, en el moment, per a una aplicació futura. És més fàcil acceptar un sacrifici futur que un sacrifici immediat. Primer, perquè l'esforç no és emprat immediatament. Després, perquè el públic, la massa, té sempre la tendència a esperar ingènuament que " *tot anirà millor demà* " i que el sacrifici exigint podrà ser evitat. Això dona més temps al públic per a acostumar-se a la idea del canvi i d'acceptar-la amb resignació quan arribi el moment.

5. Dirigir-se al públic amb criatures de poca edat

La majoria de la publicitat dirigida al gran públic utilitza discurs, arguments, personatges i entonació particularment als nens, moltes vegades propers a la debilitat, com si l'espectador fos una criatura de poca edat o deficient mental. Com més s'intenti buscar enganyar a l'espectador, més es tendeix a adoptar un to infantilitzant. Per què? " *Si un es dirigeix a una persona com si ella tingués l'edat de 12 anys o menys, llavors, en raó de la suggestibilitat, ella tendirà, amb certa probabilitat, a una resposta o reacció també desproveïda d'un sentit crític com la d'una persona de 12 anys o menys d'edat* "(' Armes silencioses per a guerres tranquil · les ').

6. Utilitzar l'aspecte emocional molt més que la reflexió

Fer ús de l'aspecte emocional és una tècnica clàssica per causar un curtcircuit en l'anàlisi racional, i finalment al sentit crític dels individus. D'altra banda, la utilització del registre emocional permet obrir la porta d'accés a l'inconscient per a implantar o empeltar idees, desitjos, pors i temors, compulsions, o induir comportaments

...

7. Mantenir al públic en la ignorància i la mediocritat

Fer que el públic sigui incapaç de comprendre les tecnologies i els mètodes utilitzats per al seu control i la seva esclavitud. " *La qualitat de l'educació donada a les classes socials inferiors ha de ser la més pobre i mediocre possible, de manera que la distància de la ignorància que planeja entre les classes inferiors i les classes socials superiors sigui i romanguí impossible de superar per a les classes inferiors* "(*Armes silencioses per a guerres tranquils*).

8. Estimular al públic a ser complaent amb la mediocritat

Promoure que el públic cregui que el fet de ser idiota, vulgar i inculte és el correcte i el que està ben vist socialment.

9. Reforçar la autculpabilitat

Fer creure a l'individu que és només ell el culpable per la seva pròpia desgràcia, per causa de la insuficiència de la seva intel·ligència, de les seves capacitats, o dels seus esforços. Així, en lloc de rebel·lar-se contra el sistema econòmic, l'individu es autodevalua i es culpa, el que genera un estat depressiu, un dels efectes és la inhibició de la seva acció. I, sense acció, no hi ha revolució.

10. Conèixer els individus millor del que ells mateixos es coneixen

En el transcurs dels últims 50 anys, els avenços accelerats de la ciència han generat una creixent escletja entre els coneixements del públic i aquelles posseïdes i utilitzats per les elits dominants. Gràcies a la biologia, la neurobiologia i la psicologia aplicada, el "sistema" ha gaudit d'un coneixement avançat de l'ésser humà, tant de forma física com psicològicament. El sistema ha aconseguit conèixer millor l'individu comú del que ell es coneix a si mateix. Això significa que, en la majoria dels casos, el sistema exerceix un control més gran i un gran poder sobre els individus, més gran que el dels individus sobre ells mateixos.